

11. Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / [Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін.] ; за ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – 4-те вид., переробл. і допов. – Х. : Право, 2010. – 456 с.
12. Уголовный кодекс Грузии от 22 июля 1999 года (введен в действие с 1 июня 2000 года) [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.law.edu.ru/norm/norm.asp?normID=1241370&subID>
13. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>.

УДК 343.2

СТАН ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОБАЦІЇ В УКРАЇНІ

STATUS OF IMPLEMENTATION OF PROBATION IN UKRAINE

Тарасова М.В.,
курсант*Академія Державної пенітенціарної служби України*

Стаття присвячена аналізу поглядів щодо організаційно-правових основ діяльності служби пробациї в Україні. В ній досліджуються наукові погляди сучасних вчених щодо обсягу пробациїної діяльності, напрямів діяльності органів пробациї. В роботі приділена увага проблемам, які виникли під час реорганізації кримінально-виконавчих інспекцій в органи пробациї, та шляхів їх вирішення.

Ключові слова: пробация, випробування, реформування, законодавчі зміни, міжнародна співпраця.

Статья посвящена анализу взглядов относительно организационно-правовых основ деятельности службы пробации. В ней исследуются научные взгляды современных ученых на объем пробационной деятельности, направления деятельности органов пробации. В работе уделено внимание проблемам, которые возникли во время реорганизации уголовно-исполнительных инспекций в органы пробации, и путям их решения.

Ключевые слова: пробация, испытания, реформирование, законодательные изменения, международное сотрудничество.

In the article the author analyses the attitudes as to the organizational and legal foundations of probation service in Ukraine. The author investigates modern scientists opinions as to the probation activity, activities trends in probation bodies. The author pays attention to the problems that have arisen while reorganizing criminal and executive inspections into probation bodies and the ways of their solving.

Probation in Ukraine is quite a new institution that carries out the pretrial function, the function of punishment and the penal function.

The adoption of the law «Probation» in Ukraine has become an important step in probation implementation. Under this law probation is a system of supervising, social and educational measures that are according to the law, certain categories of punishment which are not connected with the deprivation of liberty and providing the court with the information about the accused.

Otherwise, it should be mentioned that the adoption of the rough version of the law «Probation» in Ukraine led to some legal, organization and instructive, financial problems.

The adoption of the law «Probation» in Ukraine has given positive results and brought Ukraine near to European models of probation service but it has a few non-compliances and inaccuracies.

It should be mentioned that the whole normative and legal basis that exists and regulates criminal and executive inspections activities has become old and requires thorough remaking after the adoption of the law «Probation» in Ukraine.

Key words: probation, trial, reform, legislative changes, international cooperation.

Пробация в Україні є відносно новим інститутом, який виконує досудову функцію, функцію виконання кримінальних покарань та пенітенціарну функцію. Орган пробациї виконує покарання не пов'язані з позбавленням волі, зокрема: громадські роботи, виправні роботи, позбавлення права обіймати певні посади або займатись певною діяльністю, він також веде облік осіб, звільнених з місць позбавлення волі з випробуванням, а також звільнених від відбування покарання вагітних жінок і жінок, які мають дітей віком до трьох років. Враховуючи категорію осіб, які є суб'єктами пробациї слід сказати, що діяльність органу пробациї покликана зменшити відсоток рецидиву серед засуджених до позбавлення волі. Таким чином, особа, засуджена до покарання, не пов'язаного з позбавленням волі, позбавляється морально-психічного тиску, який вона може отримати, перебуваючи у кримінально-виконавчих установах. Вона не втрачає соціальних зв'язків, уникає можливості отримання криміногенного «зараження» особистості. Необхідно також зазначити, що утримання особи у виправній колонії є вкрай витратним в умовах сучасної економіки, в той час, як покарання, не пов'язані з позбавленням волі, які виконує служба пробациї, є вигідними з економічної точки зору. Саме тому збільшення у відсотковому значенні застосування покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, є правильним кроком, що є показником подальшої гуманізації кримінальних покарань в Україні.

Метою статті є визначення стану впровадження інституту пробациї в Україні та проблем її законодавчого забезпечення.

Вагомий внесок у дослідження питань пробациї внесли такі вітчизняні вчені, як: О. В. Беца, В. Я. Богданов, І. Г. Богатирьов, О. І. Богатирьова, І. В. Боднар, І. А. Вартилицька, Р. М. Гура, М. Я. Гуцуляк, В. М. Дрьомін, О. М. Джуца, Т. А. Денисова, О. М. Звенигородський, О. Г. Колб, Л. Г. Остапчук, А. Х. Степанок, В. М. Трубников, С. І. Халимон, Д. В. Ягунов, І. С. Яковець та інші.

Враховуючи усі досягнення у вивченні інституту пробациї в Україні, варто зазначити, що останнім часом ґрунтовні узагальнені монографічні дослідження в даній галузі проводились О. І. Богатирьовою, але вони були написані і опубліковані ще до прийняття Закону України «Про пробацию», тому це питання потребує додаткового вивчення з урахуванням останніх змін кримінально-виконавчого законодавства України. Зазначене обумовлює актуальність та необхідність дослідження діяльності органу пробациї в Україні, проблемних питань, які виникли під час реорганізації кримінально-виконавчих інспекцій в органи пробациї, та шляхів їх вирішення.

Одним із перших суттєвих кроків запровадження пробациї в Україні стала ратифікація 16 вересня 2014 року Верховною Радою України Угоди про асоціацію України з ЄС, ст. 6 якої передбачає продовження діалогу між Укра-

їною та країнами ЄС щодо обговорення реформ у сфері забезпечення принципів демократії, верховенства права та дотримання прав людини, у тому числі щодо реформування судової системи та правоохоронних органів. На теперішній час в Україні реалізуються багато проектів, які опікуються питаннями адаптації іноземного досвіду щодо пробації. Такими проектами є Проект ЄС «Підтримка реформ у сфері юстиції в Україні» та Проект технічної допомоги та співробітництва між Урядом Канади та Урядом України «Реформування системи кримінальної юстиції щодо неповнолітніх в Україні» тощо.

Досліджуючи питання діяльності пробації, слід визначити, що означає цей напрям діяльності урядових та неурядових організацій, розглянути погляди науковців з цього питання.

О. В. Беца дає таке визначення пробації: це випробування умовним засудженням та відстрочкою від виконання вироку. Водночас, під пробацією він розуміє умовне невиконання призначеного покарання або умовне непризначення покарання із поміщенням засудженої особи на певний строк під індивідуальний нагляд посадової особи, яка здійснює контроль за поведінкою піднаглядного, виконанням ним певних обов'язків та умов пробації, забезпечення проведення виправного курсу [1, с. 29].

У свою чергу І. Г. Богатирьов зазначає, що пробація є засобом покарання, який полягає у передачі особи, визнаної судом винною у вчиненні злочину, під нагляд спеціальної служби на строк та на умовах, визначених судом, порушення яких веде до позбавлення волі [2, с. 25].

Проте найбільш повне визначення пробації, на нашу думку, надає О. І. Богатирьова. Вона зазначає, що пробація є різновидом кримінальної відповідальності за вчинений злочин, а також службою, яка створюється для виконання покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, контролю за поведінкою осіб, звільнених від відбування покарання з випробуванням, умовно-достроково звільненими, надання їм порад та допомоги. Вона спрямована на вивчення особи правопорушника, складання його соціально-психологічної характеристики та пропозицій до суду щодо обрання раціонального виду покарання [3, с. 149].

Наступним кроком запровадження пробації стало прийняття Закону України «Про пробацію», де зазначається, що пробація – це система наглядових та соціально-виховних заходів, що застосовуються за рішенням суду та відповідно до закону до засуджених, виконання певних видів кримінальних покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, та забезпечення суду інформацією, що характеризує обвинуваченого [4]. Як ми бачимо, це визначення увібрало в себе точки зору зазначених вище авторів та є науково обґрунтованим.

У зв'язку з прийняттям зазначеного Закону правову основу діяльності органу пробації почали становити Конституція України, Кримінальний кодекс України, Кримінальний процесуальний кодекс України, Кримінально-виконавчий кодекс України, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також ряд відомчих нормативних актів. Саме спираючись на міжнародні договори в галузі виконання покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, та співпрацю з європейськими країнами, можна досягти повноцінного розвитку даного напрямку діяльності в Україні. Зокрема, завдяки співпраці України зі Швецією в подальшому вбачається створення модельного офісу пробації, розробка та впровадження пробаційних програм в Україні, створення відповідної бази для навчання персоналу пробації тощо.

Проте, слід зауважити, що прийняття належним чином неопрацьованого Закону України «Про пробацію» призвело до виникнення ряду законодавчих, організаційно-розпорядчих та фінансових проблем.

Так, думку І. В. Боднара та І. А. Майбороди, у прийнятому Законі України «Про пробацію» існує декілька

наявних проблем, які потребують вирішення. Так, в Законі закріплено здійснення органом пробації досудової, наглядової та пенітенціарної пробації. Для створення належних умов для виконання досудового супроводу персоналом органу пробації перш за все необхідно внести зміни до чинного Кримінального процесуального кодексу України щодо закріплення досудової доповіді як процесуальної дії на стадії досудового розслідування та врахування її результатів на стадії судового розгляду. При цьому необхідно наділити персонал органу пробації необхідними владними повноваженнями та обов'язками [5, с. 170].

Поряд із досудовою пробацією оказії має і пенітенціарна пробація. Так пенітенціарно-пробаційні функції, що покладені на орган пробації, сьогодні виконують співробітники установ виконання покарань. Автори зазначили, що вся нормативно-правова база, яка існує сьогодні та регулює діяльність кримінально-виконавчої інспекції, з прийняттям Закону України «Про пробацію» застаріла та потребує ґрунтовного переопрацювання [5, с. 170]. Зазначені проблеми вказують здебільшого на прогалини у законодавстві, які виникли у зв'язку із прийняттям Закону України «Про пробацію».

Слід також звернути увагу і на організаційно-розпорядчі питання. Зокрема, після прийняття Закону України «Про пробацію» для Державної пенітенціарної служби України на порядку денному стало вирішення таких практичних питань: підготовки пропозицій законодавчих змін до вже прийнятих нормативно-правових актів у галузі пробації; бюджетного фінансування; перепідготовки персоналу кримінально-виконавчої інспекції; недостатнього матеріально-технічного забезпечення; створення моделей і методик пробації.

Перший з вищевказаних напрямків роботи Державної пенітенціарної служби України вирішується шляхом створення робочої групи, якою розроблено план першочергових заходів щодо реалізації Закону України «Про пробацію», виконання якого координується управлінням кримінально-виконавчої інспекції Державної пенітенціарної служби України. Було вжито заходів щодо підготовки та внесення змін до відповідних нормативно-правових актів, які регулюють діяльність кримінально-виконавчої інспекції. Також підготовлені зміни до самого Закону України «Про пробацію».

Зазначеною вище робочою групою були проведені підрахунки на майбутній період щодо кількості суб'єктів пробації та розширення штату кожного підрозділу шляхом реорганізації кримінально-виконавчих інспекцій, направлено до Міністерства юстиції України проекти щодо реалізації пробаційних програм про порядок складання досудової доповіді, щодо проведення соціально-виховної роботи із засудженими, до яких застосовано пробацію.

Наступним кроком у діяльності Державної пенітенціарної служби України повинно стати вирішення проблеми бюджетного фінансування. Ця проблема зумовлена розширенням штатної структури служби, яка повинна виконувати завдання пробації, зазначені у Законі, а саме: підготовка досудових доповідей щодо обвинувачених; здійснення нагляду за засудженими до покарань у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, громадських робіт, виправних робіт, особами, яким покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк замінено покаранням у виді громадських робіт або виправних робіт, особами, звільненими від відбування покарання з випробуванням, звільненими від відбування покарання вагітними жінками і жінками, які мають дітей віком до трьох років; виконання певних видів покарань, не пов'язаних з позбавленням волі; направлення засуджених до обмеження волі для відбування покарання до виправних центрів; реалізація пробаційних програм стосовно осіб, звільнених від відбування покарання з випробуванням; проведення соціально-

виховної роботи із засудженими; здійснення заходів з підготовки осіб, які відбувають покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк, до звільнення; реалізація інших заходів, спрямованих на виправлення засуджених та запобігання вчиненню ними повторних кримінальних правопорушень [4].

На даний час розроблено проект наказу щодо штатної структури підрозділів кримінально-виконавчої інспекції, в якому враховано прогнозовану чисельність суб'єктів пробації та додаткову чисельність персоналу пробації, введення якої передбачається фінансово-економічними розрахунками до проекту Закону України «Про пробацію» [6]. До кінця 2015 року було проведено розширення штату працівників шляхом введення деякої кількості додаткових посад. В цьому напрямку було затрачено чимало коштів з фонду Служби.

Наступним кроком планується змінити структуру діяльності об'єднаних підрозділів існуючих сьогодні кримінально-виконавчих інспекцій (міжміських, міськрайонних, міжрайонних), що стане більш відповідним міжнародним принципам роботи органів пробації.

Прийняття Закону України «Про пробацію» створило необхідність перепідготовки персоналу кримінально-виконавчих інспекцій. Одразу після прийняття Закону було розпочато перепідготовку персоналу кримінально-виконавчих інспекцій. Місцем проведення було визначено Білоцерківське училище професійної підготовки персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України.

Перепідготовку було розпочато з керівників відділів кримінально-виконавчих інспекцій територіальних органів Державної пенітенціарної служби України. Станом на грудень 2015 року перепідготовку пройшла більша частина всіх працівників інспекцій. Подальша робота над підготовкою кадрів буде проводитись з огляду на внесення змін до посадових інструкцій та нормативно-правових актів, запровадження нових пробаційних програм та методик тощо.

Найбільш перспективним у розвитку пробації в Україні є залучення міжнародних експертів та використання міжнародного досвіду в сфері пробації. Так, у взаємодії з проектом ЄС «Підтримка реформ у сфері юстиції в Україні» Державною пенітенціарною службою України взято участь у розробці Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки, що була схвалена Указом Президента України. 17 лютого експерти Проекту ЄС «Підтримка реформ у сфері юстиції в Україні» провели робочу зустріч з представниками апарату Міністерства юстиції і Державної пенітенціарної служби України. Під час зустрічі сторони обговорили ключові напрямки експертної підтримки Державної пенітенціарної служби України з боку європейських експертів. Було зосереджено увагу на необхідності підготовки Концепції розвитку і впровадження пробації в Україні, в якій буде обґрунтовано переваги служби пробації з позиції її позитивного впливу на підвищення рівня безпеки суспільства [7, с. 1].

Не менш цікавим є українсько-канадський проект «Реформування системи кримінальної юстиції щодо неповнолітніх в Україні», який працює за такими напрямками:

сприяє розробленню та прийняттю законодавства у сфері кримінальної юстиції щодо неповнолітніх; запровадження нових моделей та методик роботи з неповнолітніми правопорушниками, з метою зменшення кількості вчинених ними повторних злочинів; сприяння на місцевому рівні проведення роботи щодо профілактики правопорушень серед неповнолітніх

З метою виконання заходів, передбачених Меморандумом про взаєморозуміння між Агрітім Канада Консалтінг Лтд та Державною пенітенціарною службою України, проводиться велика кількість круглих столів та тренінгів тощо.

Не менш важливою проблемою під час впровадження Закону України «Про пробацію» стало матеріально-технічне забезпечення та створення необхідних умов для роботи персоналу пробації територіальними органами Державної пенітенціарної служби України. З урахуванням міжнародного досвіду діяльності органу пробації Державною пенітенціарною службою України було розроблено та направлено до територіальних органів рекомендації з типовими вимогами до приміщення органу пробації. Реалізація цих вимог була неможлива без співпраці з місцевими органами державної влади та органами місцевого самоврядування з метою пошуку необхідних приміщень.

З усього вищевикладеного можна зазначити, що після прийняття Закону України «Про пробацію» наявні як деякі теоретичні, так і чимало практичних проблем, які слід вирішити.

Варто погодитись із думкою І. В. Боднара та І. А. Майбороди про те, що існують такі теоретичні проблеми як: недостатня відповідність нормативно-правової бази, що регулює діяльність кримінально-виконавчої інспекції Закону України «Про пробацію», а саме недостатнє правове закріплення процесу досудової доповіді, що згідно Закону покладена на орган пробації, а також проведення пенітенціарної пробації, що на даний час здійснюється працівниками установ виконання покарань.

З практичної точки зору також можна виділити такі проблеми як: необхідність внесення законодавчих змін до вже прийнятих нормативно-правових актів в галузі пробації; бюджетного фінансування; перепідготовки персоналу кримінально-виконавчої інспекції; недостатнього матеріально-технічного забезпечення.

Прийняття Закону України «Про пробацію» дало позитивні зміни і стало наближенням України до європейських моделей діяльності служби пробації, але в ньому існують чимало невідповідностей та неточностей. Він не описує і не регулює всі аспекти діяльності кримінально-виконавчої інспекції як органу, що виконує функції пробації. Тому стає необхідним внесення змін до чинного Закону та корегування або повна заміна нормативно-правових актів, безпосередньо інструкцій, що регулюють діяльність кримінально-виконавчої інспекції.

На даний час Державною пенітенціарною службою України проводиться плідна розробка та запровадження змін у галузі діяльності органу пробації щодо покращення всіх практичних аспектів роботи кримінально-виконавчих інспекцій. У теоретичному аспекті проводиться розробка та підготовка змін до чинних нормативно-правових актів у галузі пробації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Беца О. В. Впровадження альтернативних видів кримінальних покарань в Україні / За ред. О. В. Беци. – К., 2003. – 116 с.
2. Богатирьов І. Г. Пробація – як альтернатива позбавленню волі в Україні : наукове видання / І. Г. Богатирьов. – Хмельницький : ХМЦНТЕІ, 2010. – 76 с.
3. Богатирьова О. І. Стан та проблеми наукового дослідження у сфері пробації / О. І. Богатирьова // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2013. – № 10. – С. 146–152 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/bmju_2013_10_24.
4. Про пробацію : Закон України від 05 лютого 2015 року // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 13. – Ст. 93.
5. Боднар І. В. Основні тенденції реформування органів та установ виконання покарань Державної пенітенціарної служби України / І. В. Боднар, І. А. Майборода // Юридичний науковий електронний журнал. – 2015. – № 5. – С. 169–171 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://lsej.org.ua/5_2015/47.pdf.

6. Інформація про стан підготовки до реалізації положень Закону України «Про пробацію», а також роботу, проведену ДПТС України щодо створення передумов до його впровадження. Станом на 27 серпня 2015 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://kvs.gov.ua/zmi/IntroductionProbation27082015-.pdf>.

7. Експерти ЄС допомагають розробити нову систему пробації в Україні : матеріали Проекту ЄС «Підтримка реформ у сфері юстиції в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.justicereformukraine.eu/uk/eu-experts-assist-with/>.

УДК 343.213:336.719.2

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ЗАБОРОНА НЕЗАКОННИХ ДІЙ З ВІДОМОСТЯМИ, ЩО СТАНОВЛЯТЬ БАНКІВСЬКУ ТАЄМНИЦЮ

CRIMINAL PROHIBITIONS ILLEGAL ACTIONS OF INFORMATION CONSTITUTING BANK SECRECY

Топчій В.В.,
д.ю.н., завідувач кафедри кримінального права та кримінології,
професор, заслужений юрист України
*Навчально-науковий інститут права
Національного університету державної податкової служби України*

У роботі досліджена обумовленість кримінально-правової заборони незаконних дій з відомостями, що становлять банківську таємницю. Обґрунтована необхідність кримінально-правової охорони банківської таємниці, власниками якої є фізичні особи, яким може бути завдано істотну шкоду внаслідок незаконних дій з інформацією, що становить банківську таємницю. З цією метою, пропонується внести зміни до КК України, які допоможуть підвищити ефективність кримінально-правового захисту суспільних відносин у сфері охорони банківської таємниці від злочинних посягань. Перспективним напрямом подальших досліджень визначено оцінку розміру шкоди, яку слід вважати суттєвою для власників банківської таємниці, згідно зі статтями 231 та 232 КК України.

Ключові слова: кримінальна відповідальність, банківська таємниця, соціальна обумовленість.

В работе исследована обусловленность уголовно-правового запрета незаконных действий со сведениями, составляющими банковскую тайну. Обоснована необходимость уголовно-правовой охраны банковской тайны, владельцами которой являются физические лица, которым может быть нанесен существенный вред в результате незаконных действий с информацией, составляющей банковскую тайну. С этой целью предлагается внести изменения в УК Украины, которые помогут повысить эффективность уголовно-правовой защиты общественных отношений в сфере охраны банковской тайны от преступных посягательств. Перспективным направлением дальнейших исследований определена оценка размера вреда, который следует считать существенным для владельцев банковской тайны, в соответствии со статьями 231 и 232 УК Украины.

Ключевые слова: уголовная ответственность, банковская тайна, социальная обусловленность.

We study the conditioning of criminal law banning illegal actions with the information constituting bank secrecy. The necessity of the criminal law protection of banking secrecy, which is owned by individuals, which may be suffered significant damage as a result of illegal actions with the information constituting bank secrecy. To this end, it proposes to amend the CC of Ukraine, which will help increase the effectiveness of the criminal law protection of the public relations in the sphere of banking secrecy from criminal attacks. A promising direction for further research determined the size of the assessment of the harm that should be considered essential for owners of bank secrecy, in accordance with Articles 231 and 232 of the CC of Ukraine.

It should be noted that it is the institution of banking secrecy is one of the important mechanisms for protecting such rights. Because the consequences of disclosure of information on the activities and financial position of the client, which became known to the bank in the customer service and relationship with him, can not be overemphasized especially in modern conditions.

Scientific research conditionality criminal law barring illegal activities with information constituting bank secrecy made it possible to conclude that the approach in which damage as a result of illegal actions of information constituting bank secrecy, primarily inflicted interest entities, ignores the interests of individuals – holders of bank secrecy.

Key words: criminal liability, banking secrecy, social conditionality.

Прийняття Верховною Радою України у липні поточного року скандального проекту Закону про реструктуризацію зобов'язань за кредитами в іноземній валюті [1] мало наслідком неодноразові заяви політиків різного рівня щодо популізму вказаного законопроекту та його шкідливості для економічного клімату у нашій державі. Не вдаючись до детального аналізу запропонованого механізму вирішення існуючої проблеми підтримки громадян України, які мають невиконані зобов'язання за кредитними договорами в іноземній валюті, маємо констатувати, що проблеми захисту прав споживачів фінансових послуг у сучасних умовах набувають особливої актуальності.

Слід зауважити, що саме інститут банківської таємниці виступає одним із важливих механізмів захисту таких прав. Адже наслідки розголошення інформації щодо діяльності та фінансового стану клієнта, яка стала відомою

банку в процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин з ним, важко переоцінити особливо в сучасних умовах.

І річ не лише у цілеспрямованій політиці регуляторних органів зі спрощення доступу до інформації, що становить банківську таємницю. Хоча останнім часом такі зусилля стають все більш очевидними. Так, наприклад, згідно із п. 32 Меморандуму про Економічну та Фінансову політику, направлено у лютому поточного року на адресу Міжнародного Валютного Фонду за підписом Президента України, Прем'єр-Міністра України, міністра фінансів України та голови Національного Банку України (далі – НБУ), керівництвом держави, серед іншого, були взяті на себе зобов'язання ввести у дію доповнення до чинного законодавства, згідно із якими Національне антикорупційне бюро буде уповноважене отримувати усю відповідну інформацію, необхідну для виконання його функцій, від державних органів влади та приватних осіб, у т.ч. інфор-